

Barbora Štrosová: Pražské blues

Posudek vedoucího bakalářské práce

Bakalářská práce Bary Štrosově spadá do právě probíhajícího etnomuzikologického projektu FHS „Pražské hudební světy“. Vzhledem ke svému dlouhodobému zájmu zejména o zpěv se autorka rozhodla zaměřit se na žánr, kde vokální složka dominuje, a blues bylo nejbliž jejím preferencím. Její opakované tvrzení, že je pražská bluesová scéna celkem neznámá (kromě těm několika desítkám inenzivních zájemců) je zřejmě pravda, a v tom smyslu je práce důležitá a přínosná.

Text je klasicky rozdělen do tří částí: metodologické, historické a „empirické“, tedy vlastní výzkumné. Hned v úvodu budiž řečeno, že autorka vládne celkem obratným vyjadřováním, takže text působí přesvědčivě, a někdy teprve při bližším ohledání vyjdou najevo některé nesrovnalosti nebo nejasnosti. To se týká i metodologie, která působí převážně přesvědčivě, až (přinejmenším pro mne) na pasáž o fenomenologickém přístupu s. 10, 12. (Obávám se, že k němu Báru inspiroval její skeletový překlad ☺ Nikde v dalším textu jsem nezachytila jeho vyhodnocení, resp. vůbec relevanci jeho použití.

Historická část – jakkoli pochopitelně velmi zjednodušená - je poměrně pěkná; obzvlášť charakteristika afrických kořenů je dobrá a zachycuje podstatné rysy. Víceméně zbytečné mi připadá zařazení soupisů významných bluesových hudebníků, k nimž se později již neodkazuje.

Nejcennější je pochopitelně třetí část, v níž hledá autorka odpovědi na otázky kde se a kdo hraje v Praze blues, a posléze lze-li to chápat jako jakousi souvislou scénu. Srozumitelně uvádí způsob výběru klubů resp. stanovení kritérií, i sofistikovaná kritéria výběru hudebníků. Způsob prezentace zjištění z terénu je většinou dost zvláštní (popisy klubů působí náhodně, terénní zápisky jako by obsahovaly pokaždé něco jiného, a mnoho podstatného neobsahovaly, např. jazyk písní, původ repertoáru atd.). (Zde se musím vyjádřit k Bářině poděkování v úvodu, že jsem ji neomylně vyvedla „z myšlenkových úskalí nejen při psaní této práce, ale i v průběhu celého studia“. To mě sice těší, ale zrovna tato kapitola by tomu příliš nenasvědčovala; také jsem ji před odevzdáním neviděla.) Nicméně – a to je podstatné – přichází se zajímavými, někdy překvapivými, a většinou logicky znějícími závěry ohledně míst provozování, hudebníků a jejich publik(a), dominantnímu stylu „pražského blues“ a celkové (ne)propojenosti bluesové scény.

Jako přílohy tu jsou i přepisy tří rozhovorů s bezesporu významnými aktéry; je škoda, že jich autorka víc nevyužila např. k ilustraci toho, jak různě lze blues chápat.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji jí hodnocení velmi dobře.

Slaný 8. 10. 2010

Doc. PhDr. Zuzana Jurková, PhD.